

OD ISTE AUTORKE

SEDAM DANA U JUNU

TIJA VILIJAMS

**ODRI I
BEŠ SU
SAMO
DRUGOVI**

Preveo sa engleskog
Marko Mladenović

■ Laguna ■

Naslov originala

Tia Williams

AUDRE AND BASH ARE JUST FRIENDS

Copyright © 2025 by Tia Williams

Translation copyright © 2026 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Posvećeno Karolini Mej,
mojoj najomiljenijoj devojci na svetu*

Dragi čitaоче,

Nema ničega gotivnijeg od ulivanja ljubavi, života i žudnje likovima koje ste iznedrili iz mašte. To je kao da ste lutkar! Ali ponekad vaše lutke dobiju sopstveni život. (Dobro, dosta s metaforom o lutkama.) U junu 2021. objavila sam *Sedam dana u junu*, ljubavni roman o drugoj prilici, u kome su glavni junaci dva pisca, Šejn i Eva. Čitaoci su bili oduševljeni njihovom ljubavlju, ali u neočekivanom obrtu, miljenica obožavatelja postala je Evina dvanaestogodišnja ćerka Odri!

Zbog čega je ona bila tako zabavan lik? Da li otud što je prerano sazrela u elitnoj privatnoj školi u Bruklinu? Zbog toga što se uspešno bavila psihoterapijom, naplaćujući drugarima iz odeljenja dvadeset pet dolara po seansi? Zbog toga što je najčešće bila najpametnija osoba u prostoriji (ili, u najmanju ruku, *mislila* da jeste)?

Da, da i da. Čitaoci su tražili još nje, i iskreno? Nedostajalo mi je da pišem o njoj. Nakon četiri godine imam zadovoljstvo da kažem kako je ona glavni lik u sopstvenoj knjizi, *Odri i Beš su samo drugovi*. Sada je Odri Mersi-Mur šesnaestogodišnja učenica trećeg razreda srednje škole. Predsednica odeljenske zajednice. Kapitenka debatnog tima. Veoma uspešna u svemu.

Od ruke joj ide praktično sve, osim zabave. Na pozornicu ulazi Beš Henri, čupavi, naočiti, tajanstveni novi učenik četvrtog razreda, koji je, sudeći po tome što ga bije glas o neobuzdanosti, *kralj zabave*.

U nastupu genijalnosti Odri odlučuje da unajmi Beša da joj bude savetnik za zabavu. Jedina caka? Aranžman je strogo profesionalan – nema zabavljanja, nema zaljubljivanja. Ali kako se oni sve više zbližavaju tokom tog vrućeg bruklinskog leta, ne može se poreći postojanje vrele hemije između njih.

Hoće li sve ostati drugarski? Pročitajte i vidite! Nadam se da ćete u tinejdžerki Odri uživati isto onoliko koliko sam ja uživala u pisanju o njoj.

Grlim i ljubim,
Tija

Poglavlje 1

„Hajde da se vratimo na tvoj problem, Sparou.“ Odri je sedela na ivici ve-ce šolje, s bradom naslonjenom na ruku.

„Stani, na koji?“, upitala je Sparou. Ispružila se u praznoj kadi, ločući votku iz boce za vodu s motivacionim porukama. (HIDRIRAJ SE! NEMA IZGOVORA! SAMO PIJ!)

„Eto... na tvoj ljubavni život“, blago ju je podsetila.

„A. Da.“

Bio je to poslednji dan škole, koji je uvek ličio na raspust. Dan kada se stavlja tačka na sve predašnje sukobe i drame. Ma ko bio u pitanju – emo dečaci, anime devojčice, obožavaoci pozorišta, opasne ribe sa estradnom šminkom, tobožnji mangupi, k-pop kraljice, mali bogatuni, stipendisti i ljudi svih seksualnih opredeljenja, rodova i astroloških pripadnosti – svi su se slagali. Bilo je tek četiri po podne, ali gotovo svi učenici trećeg razreda privatne srednje škole *Češir* koje je poznavala bili su odvaljeni i blejali u kući Rešme Vels vrednoj više miliona dolara. Bila je to jedna od najotmenijih kuća od mrkog kamena u jednom od najotmenijih bruklinskih krajeva, Park Sloupu.

Kao i obično, Odri Mersi-Mur je bila *na* žurki, ali nije *žurkanisala*. Zapravo do nje su dopirali samo prigušeni zvuci sa

žurke (Ajs Spajs* i kreštav smeh) kroz zidove. Ali ostalo je mogla da zamisli. Vazduh je nesumnjivo bio zasićen mirisom voćnog dima od vejpovanja, parfema *Sol de Žaneiro* i pice. Probrani šesnaestogodišnjaci i sedamnaestogodišnjaci vatali su se na svim komadima nameštaja Rešminih roditelja. Njene drugarice iz odeljenja na sebi su listom imale veoma slične majice *Brendi Melvil* i bele kožne najki. Ta žurka je bila kao sve ostale.

Istini za volju, Odri Mersi-Mur je želela samo da ode kući i spakuje se za Tataforniju, to jest svoj godišnji boravak preko leta kod tate i maćehe na Malibu Biču u Kaliforniji. To putovanje je bio njen raj, njena letnja nagrada za to što se čitave godine upinjala da bude uzorna učenica. Tatina kućica je bila strašno udobna, sa tamnotirkiznim pročeljem izbledelim od sunca i tremom na obali mora. Prozor u Odrinoj sobi gledao je na plažu, gde ju je tutnjava okeana svake noći uljuljkivala u san.

Jeste, ona je bila gradska devojka od glave do pete. Ali Tatafornija je bila njeno srećno mesto. Zbog *svega* toga nije mogla dočekati da stigne tamo. Ali trenutno je morala da završi posao.

Usredsredi se, pomislila je Odri. Ovde je reč o Sparou. Slažeš li facu za aktivno slušanje?

Kradomice je bacila pogled na zidno ogledalo koje se pružalo čitavom dužinom poda – krupne nevine oči, jamice na obrazima i razbarušene guste pletenice sa zlatnim pramenovima. Polovna slip haljina i adidaske. Slatka je, i iskreno? Zaslužila je to posle godina lečenja bubuljica, proteza i jednog svirepog tretmana keratinom u drugom srednje koji joj je upropastio prirodne kovrdže. (Sa vedrije strane, bez te traume od keratina ne bi osnovala Klub zaštitnih frizura, koji je hit kod svih pet crnkinja u *Češiru*.) Njeni jedini komadi nakita bili su zlatne alke i prsten s kamejom – amajlija koja je pripadala njenoj čukunbabi.

* Isis Najja Gaston, poznata pod umetničkim imenom Ice Spice (2000), američka reperka. (Prim. prev.)

Nekim danima se osećala fantastično. Ali ubila bi da bude opasno seksi. Izazovna. Nažalost, nalazila se samo na obodu izazovnosti. Na njenoj periferiji.

U redu je, pomislila je. Život će mi početi na fakultetu. Tada nastupa moje seksi poglavlje. A sada se usredsredi na Sparou!

Bilo kog drugog dana Odri bi od sveg srca pomagala Sparou da prebrodi najnoviju krizu duševnog zdravlja. Bila joj je jedna od omiljenih celoživotnih. U Češiru su celoživotna bila deca koja su u obdaništu krenula u nižu školu. Ona su bila svedoci svake faze u životu onog drugog. Identiteti su se uspostavljali rano i prijanjali kao lepak. Odrin identitet? Neko na koga se nadaš da ćeš naleteti u školskom toaletu ako ti treba da se isplačeš, ispopvraćaš, ponovo naneseš sjaj za usne, bilo šta.

Ona nije bila samo predsednica trećeg razreda već i nezvanična terapeutkinja škole Češir – zvanje koje je sebi dodelila u sedmom osnovne, kada je drugarima iz odeljenja naplaćivala dvadeset pet dolara po seansi. (Sada traži četrdeset pet. Isključivo u gotovini.) Otkad je znala za sebe, bila je magnet za ljude koji su umirali od želje da podele s njom šta ih muči. A Odri je obožavala da terapeutiše svoje drugare. Imala je čvrstu nameru da jednoga dana postane svetski poznata psihološkinja, te joj je trebalo prakse. Na kome bi bolje proučavala ljudsko ponašanje nego na deci s kojom je doslovno odrasla?

Odri je svima bila stena.

Mada u čemu je štos sa stenama? Tvrde su spolja i iznutra. Nemaju nesigurnosti. Ni sumnji. Ni napada panike, nalik na onaj koji je imala ranije toga dana.

„Razgovaraj sa mnom, Sparou“, kazala je Odri svojim blagim ali nepopustljivim profesionalnim glasom.

„Dakle, u ponedeljak posle škole, nalazim se u vagon-restoranu.“ Dok je govorila, Sparou je ljuštila samolepljive veštačke nokte i ispuštala ih u kadu. „Na kasi sam shvatila kako sam zaboravila karticu. A onda se pojavi taj tip... taj anđeo... i plati za moj sendvič sa slaninom, jajima i sirom.“

Sparou je zastala da gucne malo votke. Časak kasnije Odri je shvatila kako ova želi da pogađa. „Ko je bio tip?“

„Beš Henri. Onaj novi učenik četvrtog razreda u školi *Hilkrest*? Preselio se u Bruklin u februaru? E pa više nije u četvrtom razredu – mora da je danas završio. Mnogo. Je. Strava. Poznaješ li ga?“

Odri je znala za Beša Henrija. *Hilkrest* i *Češir* bile su suparničke škole – a crna deca koja pohađaju privatne škole većito su na oku jedna drugima, pošto ih nema mnogo. U najboljem slučaju, bili su drugari. U najgorem su klimali jedni drugima glavom u nemoj afričko-američkoj solidarnosti. Ali još se nije bila upoznala s njim. Govorkalo se da se dohvatio s troje ljudi na proslavi šesnaestog rođendana Rej Drejk (bez zvanične pozivnice). I da je neki klinac iz *Hilkresta* imao nervni slom na času zdravstvenog vaspitanja dok je tripovao na pečurkama koje mu je Beš dao. Za jednog novog momka, već ga je bio glas o neobuzdanosti.

„Platio ti je ručak?“, nastavila je Odri. „Strava je i velikodušan.“

„Znam, zar ne? Pogledi su nam se susreli i sevnula je kosmička varnica. Oboje smo to osetili.“

„Oduševljena sam. U čemu je onda problem?“

Sparou je oljuštila još jedan nokat. „Danas mi je Marko rekao da se i njemu sviđa. Vidi, Marko mi je najbolji drug, ali znaš koliko sam takmičarski nastrojena. Mesec mi je u Ovnu – podivljam. Zato sam morala da napustim šahovsku sekciju.“

Prisećajući se, Odri je iskrivila lice. „Hmm. Dakle, znaš li voli li Beš frajere?“

„Nejasno. Pre je da ima tu energiju koja privlači sve redom. Jednostavno je... vajb. Nosi mnogo prstenja i polovnu majicu, i čupav je i štrkljast, i jednostavno deluje, u fazonu, droljast ali na produhovljen način?“

„Zvuči kao da si ga baš upoznala u vagon-restoranu. Koliko ste razgovarali?“

„Tridesetak sekundi.“ Sparou se lice zbrčkalo u jecaj. „Jebiga. Nedostaje mi.“

„Odlično, odlično, samo prigrli tu nelagodu“, rekla je Odri, upinjući se da zadrži ozbiljan izraz na licu. „Šta stalno govorim?“

„To nije ljubav, to je adrenalin.“

„Jesam li ja to kazala? Ne sećam se toga.“

„Da, na proslavi mog dvanaestog rođendana.“ Što je više pila, glas joj je bivao sve piskaviji. „Pukao mi je kapilar u nosu nakon što sam tri sata plakala zbog onog dokumentarca o Biberu. Sećaš se, otišla si ranije jer ti mama nikada nije dozvoljavala da prespavaš kod nekoga.“

Na pomen svoje majke Odri se ukočila. Napeto je petljala s prstenom s kamejom, vrteći ga oko prsta. Nekada Odrina najveća obožavateljka i najžešća zaštitnica, majka joj je u poslednje vreme bila praktično neznanka. Nije došla ni na svečanu dodelu nagrada. Mora da je jednostavno... zaboravila? Pre dve, tri, četiri godine, to bi bilo nezamislivo. Njihov odnos, nekada topao i neraskidiv kao dobro ispleten džemper, polako se rasplitao čitave godine.

I zbog toga je jedva čekala da ode u Tataforniju.

„Da, ali kažem i neka ti momci ne budu u žiži pažnje. Ti si zvezda svog života. Ti si ta nagrada.“

„Ali Beš je mnogo lep.“

„Lep je, Sparou, ali ujedno je i samo momak. Ne bih da budem rodno normativna, ali jesi li ikada upoznala nekog momka? Nema razloga da se plašiš nekoga od njih.“ Dramatično je šapnula. „Jedva da imaju suvislu misao u glavi.“

„To je... prilično rodno normativno.“

„Hoću da kažem, ako budeš muvala Beša i dopadneš se i ti njemu, strava! Ako ne? Njegov gubitak.“

„Ali zašto bih mu se dopala? Mogao bi da se viđa s kim hoće. Čujem da to i radi.“ Srozala se u kadi, idući patikama uza zid obložen pločicama. „Da li bih bila izazovnija s pramenovima?“

„Sparou, tamo negde postoji neko ko umire od želje da te voli. Nemoj se popravljati dok mu ne budeš dala priliku da se zacopa u pravu tebe.“

Bogami. Odri čak nije bila u svom najboljem izdanju, ali na to su je ipak podišli trnci.

„Moj bivši se ložio na pravu mene. Pogrešila sam što sam mu dala šut-kartu.“

„Tvoj bivši te je varao, Sparou. Od njega ste i ti i pola našeg odeljenja zaradili mononukleozu.“

„Znači da nisam pogrešila?“

„Da. Ako bi mu se vratila, to bi bilo pristajanje na toksičan odnos.“

„Pristajanje na toksičan odnos?“, upitala je Sparou, slučajno ispustivši jedan samolepljivi nokat u votku.

„To je kada se vratiš u okolnosti koje su nepovoljne po tebe. Ako jednom nije valjalo, nikada neće valjati. Gledaj ovako na to – ako u šumi dvaput vidiš isto drvo, to znači da si izgubljena.“

Sparou je prestala da diše. „Toliko si. Zajebano. Mudra.“

Nadajmo se da i Univerzitet Stanford tako misli, pomislila je Odri, kada su joj misli slučajno zabludele. Prijave za fakultet treba da se podnesu na jesen, što je praktično sutra. Stanford ima najbolji program psihologije u zemlji. A imajući u vidu njen srednjoškolski uspeh – predsednica odeljenske zajednice, kapitenka debatnog tima, pohađa svu naprednu nastavu, neviđeni rezultati na preliminarnim prijemnim ispitima za fakultet i u vannastavnim aktivnostima – trebalo bi da je odluka očigledna. No, bezmalo svi koji se budu prijavili imaće njenu statistiku. To nije dovoljno.

I tako, Odri je smislila kako da zadivi komisiju za upis. S prijavom će podneti i poseban projekat. *Dodatni dodatni bodovi*, ako vam je draže. Samostalno objavljenu knjigu za samopomoć za tinejdžere. Pravila za napredovanje utemeljena na njenim najboljim savetima! To je sjajna ideja.

Pa dobro, biće to sjajna ideja kada bude videla šta da napiše. Nažalost, mozganje joj ne ide najbolje. I zbog toga ne može da dočeka da ode u Tataforniju. U opuštenom raju Malibua sa pisanjem može da završi do kraja leta – taman na vreme za prijavu na jesen.

Kada je Odri zaustila da odgovori Sparou, u raskošno kupatilo hrupila je Rešma Vels. Poznata kao Uragan.

Bio je to kraj seanse.

Poglavlje 2

Rešma Vels je bila domaćica žurke. Uz to je bila i Odrina najbolja drugarica. Pa dobro, obično. S vremena na vreme njihove izrazito predvodničke ličnosti pomalo su se sukobljavale. Kada su bile u dobrim odnosima, Rešma je bila njena platonska srodna duša. Kada su bile u lošim, Rešma je bila njena Redžina Džordž.* S obzirom da su od detinjstva bile drugarice, bile su navikle i na uspone i padove.

„Odri!“, uzviknula je ova sa svojim britanskim naglaskom (u četvrtom razredu se iz Londona doselila u Njujork). Naginjući se kroz vrata sa krupnim očima s tamnom senkom, neobuzdanim crnim talasima, mekim brusom i farmerkama komotnog kroja, izgledala je kao izvrsna, ukleta lutka. „Brate. Eleri mi je rekla da Akila zna ko je odgovoran za to što su prepali Koko-Džin da je trudna.“

Sparou je prestala da diše, uspravivši se kao strela u kadi. „Reci nam.“

„Bile smo usred seanse!“ Odri je obožavala Rešmu, ali ova je stalno to radila. Pojavi se i više niko ništa ne može da kaže od nje.

* Glavna negativka iz američkog filma *Opasne devojke* (*Mean Girls*). (Prim. prev.)

„Kao prvo, ovo je moja kuća. Kao drugo, ovo je hitno.“ Prebacila se preko Sparou kao ćebe, tako da su uplele noge. Sparou su se maltene ukrstile oči, toliko je bila opčinjena. Rešma joj nikada nije rekla više od pet reči.

„Nemaš ništa protiv da se ubacim, zar ne?“ , prela je Rešma svojim trajno promuklim glasom. Prošlog oktobra je imala bronhitis i glas joj je ostao takav.

„Nemam ništa protiv“, ushićeno će Sparou, kojoj se jedan nokat zalepio za šiške.

„Sjajno“, uzdahnula je Odri. „Kako bismo zaštitile tvoju poverljivost, hajde da završimo sutra, važi?“

Odri je umela da bira svoje bitke. A Rešma je bila nezauzavljiva. Bile su najbolje drugarice otkad se Rešma u četvrtom razredu pojavila u njenom odeljenju, a Odri odredili da joj bude ortakinja. Po rođenju je bila Indijka, usvojili su je roditelji Britanci pop-zvezde, i bila je otmena, lepa i pet koraka ispred svih ostalih. Dok je većina učenica iz *Češira* čitala *Štreberske dnevnike*, ona je čitala ljubavne romane sa šefom mafije.

Iako su tada imale samo devet godina, Odri i Rešma su bile toliko društveno potkovane da su znale da su ih združili zato što su jedina obojena deca u odeljenju gospođe Džouns. Mada to nije bilo važno. Povezale su se u roku od nekoliko sekundi! Obe su obožavale *Simplijevu* ružičastu limunadu, poeziju i da voze rolere. Rešma je naučila Odri da jede štapićima i da olovkom napravi mačkaste oči. Odri je naučila Rešmu o horoskopu i horor filmove. Zaključile su da su dinamičan dvojac.

Njihova najveća zajednička crta? Obe devojke su nosile samopouzdanje kao oklop. Druga najveća? Najdublja osećanja su zadržavale za sebe.

Istini za volju, Odri nije bila sigurna da Rešmi može poveriti svoje intimne tajne. Rešma je bila izrazito usredsređena na sebe (posledica toga što su je roditelji razmazili i zapostavljali), a Odri ju je gledala kako brzo menja predmete zaljubljenosti, odeću i interesovanja. Nije želela da i sama bude odbačena.

„Evo priče“, nastavila je Rešma. „Sećaš se kada nam je Koko-Džin kazala kako joj kasni menstruacija? Istog tog dana neko je video Beša Henrija u apoteci kako kupuje pilule za dan posle.“

„Mog Beša Henrija? Koko-Džin ga je prva smuvala? Stvarno su se kresnuli?“, Sparou je izgledala skrhana. „Bože, zašto sam ovoliko uznemirena zbog momka koga jedva poznajem? Baš sam slomljena.“

Pre no što je Odri stigla da odgovori, uskočila je Rešma.

„Svi su slomljeni, mila. Treba biti *taman* toliko slomljen da deluješ seksi i zanimljivo.“ Uzela je Sparou za ruku. „Vidi. Ti si opasna riba. Tečno govoriš letonski...“

„Latinski“, ispravila ju je Odri.

„... i sjajna si na trubi.“

„Trombonu“, ispravila ju je Sparou.

„... i izgleda da bi ti bilo lako da smuvaš nekog *cishet** momka. Samo budi bezobrazna prema njemu.“

„Lako je tebi. Ali ja nisam ti.“ Nespretno, Sparou se rasplela od Rešme i izašla iz kade. „Pogledaj se! Savršeno telo. Savršena odeća. Tvoji roditelji su pravi uzori. Moji se međusobno mrze i mrze mene. Kako da razumem funkcionalne odnose?“

Rešma je frknula na to. „Uzori? Otac mi se jebe sa svojom plastičnom hirurškinjom i fura neviđeno uske farmerke. Mama mi je u sekti za mršavljenje koja jede hranu za bebe i od 2016. nije pojela ništa tvrdo.“ Uperila je prst u Odri. „*Njen* život je savršen. Očuh s lepim dupetom. Gotivna keva s najneverovatnijim, nasumičnim činjenicama. Jednom mi je rekla kako, ako negde u divljini vidiš ogromnu grupu pečuraka, to znači da rastu nad nečim mrtvim.“

„Ne podnosim pečurke“, uzdahnula je Odri, čudeći se koliko je brzo razgovor zastranio.

* Osoba koja je istovremeno cisrodna i heteroseksualna. (Prim. prev.)

Sparou se mrštila. „Zašto uopšte razgovaram o momcima s vas dve? Rešma, ti si skroz gej.“

„Ja sam božje dete“, rekla je ova.

„A Odri? Ovo govorim kao drugarica, ne kao klijentkinja... Ti si protiv ljubavi.“

Odri se zabezeknula. „Nije tačno! Samo sam trenutno u razdoblju kada sam sama sebi partner.“

„Mislim... previše sam pijana za ovaj razgovor“, zacičala je Sparou, iznoseći svoju prvu razumnu izjavu večeri. „Idem kući da zapalim sveću za obilje i obavim obred manifestovanja. Beš će biti moj do letnje dugodnevice.“

Odri i Rešma su je gledale kako povodeći se izlazi iz prostorijske, a onda su se pogledale mrtve ozbiljne. Rešma je prasnula u grohotan smeh.

„Stvarno ozbiljno shvataš tu haotičnu obožavateljku Tejlor Svift?“

„Podržavam sve žene“, kazala je Odri. „Pa dobro, većinu. A drugo, prestani da mi prekidaš seanse! Volim te, ali saveti ti nisu jača strana.“

Ova se na to zakikotala, znajući da je tako. „Kad smo već kod saveta, kako ti napreduje knjiga? Kako glasi naslov?“

„Jedan, dva, tri, četiri... cvetajte! Pravila jedne tinejdžerke za napredovanje na ovoj umirućoj planeti.“

Rešma je zastala. „Smem li da budem iskrena prema tebi?“

„Ne“, brzo je rekla Odri. „To je samo privremeni naslov! A knjigu još nisam počela da pišem. Svaki put kada počnem da mozgam, postanem sva nesigurna. U fazonu, jesam li uopšte kvalifikovana da to uradim?“

„Ma prestani da se stresiraš.“ Rešma je izašla iz kade i uhvatala Odri podruku. Izvela je Odri iz kupatila i uvela je u razuzdanu gomilu. „Knjigu ne moraš da napišeš večeras. Hoćeš sa mnom na after?“

„Gde je?“, viknula je Odri da nadjača bas.

Rešma se zakikotala. „Kod Beša Henrija.“

„Ne opet taj lik.“

„Jelda? Imam osećaj da će se pojaviti ako triput izgovorimo njegovo ime.“

„Kao Bitldus.“*

„Sparou bi umrla na licu mesta.“

„Bolje bi joj bilo da ne umre – duguje mi četrdeset pet dolara.“

Dok su devojke krivudale kroz grupe dece prošarane galaktičkom svetlošću koje su živele, smejale se i volele svuda po Rešminoj rezidenciji, Odri nije mogla da ne pomisli kako se sigurnije osećala u kupatilu. Tamo unutra, držeći terapiju Sparou, vladala je okolnostima. Bila na vrhuncu moći. Ali tu napolju, okružena spontanim ljudima koji se predaju uživanju samo uživanja radi? Osećala se kao vanzemaljac. Naprasno je bila odveć svesna svojih šaka. Osećala se slabunjavo. Van koraka. Izloženo (jedno od osećanja koja je najmanje volela).

Žurke, opijanje, flertovanje, ćaskanje? Tim veštinama nije ovladala. A i čemu uopšte da ti se neko sviđa kada većina srednjoškolskih parova ionako raskine pre fakulteta? Još teže, kako da se odupreš porivu za raspravom kada neko opušteno potegne neku spornu temu razgovora? Stvar je u tome što Odri zna previše o ljudskoj prirodi. Zna zašto se ljudi ponašaju tako kako se ponašaju i kakve odluke vode do određenih ishoda. Kako da se prepustiš i jednostavno... živiš... kada znaš kako se svaka priča završava?

Upravo tada ona i Rešma su se ukopale u mestu. Prolaz kroz predsoblje zaprečili su Bendži i Delija, dvoje trećaka odvaljenih od bombona s kanabisom koji su se vatali na ležibegu. Bendži je bio bez majice. Delija, ponosna obožavateljka životinja s ljudskim crtama, imala je papuče sa zekama i zečje uši.

„Bljak! Jedva je pet po podne, imajte malo jebene pristojnosti“, prodrala se Rešma preko basa koji je gruvao.

* Američki film iz 1988. godine u režiji Tima Bartona. (Prim. ur.)